

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-02216/23-3

Praha 30. května 2023

Nejvyšší správní soud

Moravské nám. 6
657 40 Brno
ID DS: wwjaa4f

Vyjádření žalovaného ke kompetenční žalobě

K č. j. Komp 2/2023-16

Žalobce:

(dále jen „žalobce“)

Žalovaní:**Úřad pro ochranu osobních údajů**

Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7

(dále jen „Úřad“)

Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy

Karmelitská 529/5, 118 12 Praha 1

(dále jen „Ministerstvo školství“)

Krajský úřad Plzeňského kraje

Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň

(dále jen „Krajský úřad“)

I.

Přípisem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2023, č. j. Komp 2/2023-16, byla Úřadu doručena na vědomí a k případnému vyjádření kompetenční žaloba ve věci sporu o příslušnost k vydání rozhodnutí o žalobcově stížnosti podané dle § 16a odst. 1 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“). Úřad byl vyzván k případnému vyjádření ke kompetenční žalobě a explicitně k vyjádření k otázce, zda jde vůbec o kompetenční spor ve smyslu § 97 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a které orgány mají být, navzdory žalobnímu tvrzení, jeho stranami. K této výzvě Úřad zasílá následující vyjádření.

II.

K otázce přípustnosti kompetenční žaloby dle § 97 s. ř. s.

Kompetenční spor je ve smyslu § 97 a násl. s. ř. s. definován třemi prvky (předpoklady). Za prvé musí být vedeno řízení, v němž se rozhoduje o právech a povinnostech fyzických nebo právnických osob. Za druhé jde o situaci, kdy si a) dva správní orgány osobují pravomoc o věci rozhodnout (o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem – kladný kompetenční spor), nebo b) naopak popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí ve věci (o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem – záporný kompetenční spor). Za třetí těmito správními orgány musí být subjekty vymezené v § 97 odst. 1 s. ř. s., a to v kombinacích v tomto ustanovení uvedených (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. Komp 3/2012-49).

Dle názoru Úřadu je **první předpoklad** v předmětné věci **splněn**, neboť o žalobcově žádosti o informace a o následně podané stížnosti napadající postup dotázaného povinného subjektu bylo vedeno řízení, ve kterém se rozhodovalo o právech a povinnostech právnické osoby (příspěvkové organizace kraje).

Druhý předpoklad, kdy by si dva správní orgány osobovaly pravomoc rozhodnout o žalobcově stížnosti (kladný kompetenční spor) nebo kdy by tyto správní orgány svou pravomoc popíraly (záporný kompetenční spor), dle názoru Úřadu **naplněn není**. Pravomoc rozhodnout o žalobcově stížnosti výslovně deklarovalo pouze Ministerstvo školství, přičemž ani Úřad ani Krajský úřad si tuto pravomoc neosobují. Ministerstvo školství svou pravomoc k rozhodnutí o žalobcově stížnosti nepopírá, naopak se k této pravomoci aktivně hlásí, a především ji aktivně vykonává. Ministerstvo školství má za to, že je věcně příslušným nadřízeným orgánem těch škol a školských zařízení, které výkonem vrchnostenské správy pověřilo ve smyslu § 143 odst. 2 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (dále jen „školský zákon“), ve spojení s § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

Pro splnění třetího předpokladu, kdy správními orgány kompetenčního sporu jsou subjekty vymezené v § 97 odst. 1 s. ř. s. je rozhodující, v jakém postavení se Krajský úřad ve vztahu k předmětnému řízení ve smyslu § 97 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nachází, tedy zda jde o výkon samostatné působnosti nebo o výkon působnosti přenesené. O postavení Úřadu a Ministerstva školství jako účastníků případného kompetenčního sporu, pokud by takový probíhal, není pochyb, neboť oba tyto subjekty mají postavení ústředních orgánů státní

správy a mohou být subjekty kompetenčního sporu jak dle § 97 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve vztahu k orgánu územní samosprávy či dle § 97 odst. 1 písm. c) s. ř. s. navzájem.

Aby bylo lze na Krajský úřad hledět jako na subjekt žalobcem vymezeného kompetenčního sporu dle § 97 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. sporu mezi správním úřadem (Ministerstvem školství, potažmo Úřadem) a orgánem územní samosprávy, musel by být Krajský úřad v postavení orgánu územní samosprávy, jako tomu bylo například v případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2022, č. j. Komp 3/2021-26. Zda jde i v nynějším případě o výkon samostatné působnosti orgánu územní samosprávy obdobně jako ve výše zmíněném rozsudku, ovšem jednoznačně konstatovat nelze.

V nynějším případě ve vztahu k povinnému subjektu platí závěry Nejvyššího správního soudu v rozsahu, jak byly konstatovány ve vztahu ke Správě a údržbě silnic Jihočeského kraje stran zřízení příspěvkové organizace kraje v rámci výkonu samostatné působnosti kraje.

Aktuální případ se však dále liší v tom, že na rozdíl od zmíněného kompetenčního rozsudku ve věci Správy a údržby silnic Jihočeského kraje stávající příspěvková organizace (gymnázium) vykonává veřejnou správu autoritativními formami, na jejichž procesní realizaci dopadá správní řád. Správním orgánem, který realizuje působnost v oblasti veřejné správy ve smyslu § 1 správního řádu, je dotčená příspěvková organizace nejen při vyřizování agendy vyplývající z InfZ, ale též při vyřizování agendy v rámci školského zákona.

Skutečnosti popsané v kompetenční žalobě dále nasvědčují spíše tomu, že Krajský úřad zde vystupoval v rámci výkonu přenesené působnosti, neboť pokud by tomu tak nebylo, pak by Ministerstvo vnitra jako věcně příslušný nadřízený orgán kraje pro výkon samostatné působnosti k žádosti Krajského úřadu vyslovalo či nevyslovalo souhlas s vrácením věci Úřadu dle § 12 správního řádu, což se však v předmětném případě nestalo. Ministerstvo vnitra naopak žádost Krajského úřadu s odkazem na § 92a odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, postoupilo Ministerstvu školství, tj. ministerstvu, kterému náleží úsek státní správy v oblasti školství.

K tomu je nutno dodat, že jestliže orgán územní samosprávy vykonává v určité věci přenesenou působnost, je součástí hierarchicky vybudované soustavy orgánů státní správy fungující na principu nadřízenosti a podřízenosti, a nelze jej v takovém případě považovat za orgán samosprávný. Jako takový pak nemůže být stranou kompetenčního sporu podle § 97 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Vzhledem k nejednoznačnosti naplnění tohoto kritéria týkajícího se určení působnosti Krajského úřadu ve vztahu k předmětné věci, má Úřad pochybnost, zda je třetí předpoklad definující kompetenční spor splněn.

Přesto je však dle Úřadu zřejmé, že v předmětném případě podmínky pro řízení o žalobcově kompetenční žalobě dle § 97 s. ř. s. naplněny nejsou, neboť ani záporný ani kladný kompetenční spor v této věci neprobíhá.

K otázce věcně příslušného nadřízeného orgánu škol a školských zařízení v režimu InfZ

Úřad vedle výše uvedeného považuje za vhodné vyjádřit se též k otázce určení věcně příslušného nadřízeného orgánu škol a školských zařízení v řízení dle InfZ. Úřad vychází

z ustanovení § 178 správního řádu, které je nezbytné interpretovat prizmatem předmětu úpravy správního řádu dle jeho úvodních ustanovení § 1 a 3, podle nichž správní řád upravuje postup správních orgánů při výkonu působnosti v oblasti veřejné správy a nevztahuje se mimo jiné na právní jednání prováděná správními orgány, tedy na správu nevvrchnostenskou. Pro určení nadřízeného orgánu podle ustanovení § 178 odst. 1 správního řádu je proto třeba pozitivní zákonné úpravy, kdy zákon musí určit orgán, který má být nadřízeným správním orgánem jiného správního orgánu, nebo orgán, který má rozhodovat o odvolání, popřípadě orgán, který má nad jiným správním orgánem vykonávat dozor. Tuto vlastnost nelze pouze dovozovat.

Úvodem je tak třeba zdůraznit, že Úřad se plně ztotožňuje s aktuální judikaturou kompetenčního senátu Nejvyššího správního soudu ve vztahu k příspěvkovým organizacím a k posouzení eventuálního kritéria *dozoru* ve smyslu § 178 odst. 1 in fine správního řádu, pokud příspěvkové organizace nevykonávají vrchnostenskou správu (zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2022, č. j. Komp 3/2021-26). Níže uvedený výklad míří na odlišné skutkové a právní scénáře, kdy (nejen) příspěvkové organizace veřejnou správu vykonávají.

InfZ byl již od počátku, resp. od účinnosti stávajícího (normativně vyjádřeného) pojetí určování nadřízeného orgánu dle § 20 odst. 5, koncipován tak, že využívá dosavadní vazby nadřízenosti a podřízenosti, přičemž nová kompetence (poskytování informací a rozhodování) k těmto kompetencím bez dalšího „přirůstá“. V legislativní praxi se to projevilo zejména tak, že pro aplikaci § 178 správního řádu není vyžadováno výslovné (výčtové) uvedení nadřízeného orgánu „pro účely zákona č. 106/1999 Sb.“ Existujícímu nadřízenému orgánu byla kompetence o rozhodování podle InfZ rozšířena bez dalšího. Pokud by naopak výslovné rozšíření každého jednotlivého kompetenčního ustanovení o InfZ bylo vyžadováno, celý odkaz na § 178 správního řádu by pozbyl smyslu, neboť by se jednalo o odkaz na (fakticky) prázdnou množinu vztahů. Z uvedeného důvodu je zjevné, že postačuje zákonné určení nadřízeného orgánu pro rozhodování v dosavadních agendách, míněno v těch, které byly existujícím nadřízeným orgánem rozhodovány před účinností InfZ.

Pro posuzovanou otázku je dále určující rozsah použití § 20 odst. 6 InfZ: *„Informace, které se týkají přenesené působnosti územního samosprávného celku, poskytují orgány územního samosprávného celku v přenesené působnosti.“* (přičemž v kontextu dichotomie přenesené a samostatné působnosti doktrína správně dospěla k analogického výkladu *a contrario* k samostatné působnosti). Jeho znění koresponduje s účelem, kterým je rozlišení státní správy a samosprávy, přenesené a samostatné působnosti. Pro toto rozlišení, resp. proti „křížení“ nadřízených orgánů, svědčí v případě územních samosprávních celků zjevné ústavněprávní důvody, neboť patrně největším identifikovaným rizikem byl zásah do samosprávy (k tomu srov. čl. 8 a čl. 100 Ústavy). Podle názoru Úřadu však již nelze najít takový ústavní imperativ (právní důvod), který by rozšiřoval rozsah tohoto ustanovení zcela nad rámec výslovného a jednoznačného subjektového vymezení dopadajícího na „územní samosprávné celky“. Jinými slovy řečeno, toto ustanovení neposkytuje podklad pro aplikaci téhož speciálního režimu i na ostatní povinné subjekty (odlišné od územních samosprávních celků). Speciálním režimem se nyní rozumí vyhodnocení žádosti podle obsahu a na to navazující odvození nadřízeného orgánu příslušného primárně k „informaci“ dle jejího

charakteru. Mezi subjekty odlišné od územních samosprávných celků lze, *nota bene*, zařadit příspěvkové organizace. Právě učiněný závěr, že § 20 odst. 6 InfZ na příspěvkové organizace nedopadá, je významným pro určení nadřízeného orgánu takové příspěvkové organizace, která vykonává činnost školy a školského zařízení.

V případě škol a školských zařízení je rozhodná pozitivní právní úprava Úřadem dovozována z ustanovení § 183 odst. 4 školského zákona, které zakotvuje příslušnost krajského úřadu jako nadřízeného správního orgánu ředitelů škol a školských zařízení při rozhodování podle § 165 odst. 2 téhož zákona. Tímto ustanovením je dle názoru Úřadu naplněna dikce první věty ustanovení § 178 odst. 1 správního řádu: „*Nadřízeným správním orgánem je ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon*“. V případě škol a školských zařízení lze tudíž tímto postupem určit věcně příslušný nadřízený orgán i pro řízení v rámci InfZ. Nutno zdůraznit, jak bylo výše uvedeno, že výslovný odkaz na rozhodování „podle § 165 odst. 2“ (nebo jakoukoliv jinou agendu) je i v tomto případě pojmovým znakem celé konstrukce rozhodování podle InfZ, neboť je samozřejmostí, že žádný z existujících nadřízených orgánů nemá rozhodování podle InfZ individuálně výslovně svěřeno (touto cestou zákonodárce nešel) a takový účinek rozšíření dosavadní kompetence má právě až InfZ.

Při poskytování informací v režimu InfZ tedy není třeba explicitní zákonná úprava určující věcně příslušný nadřízený orgán speciálně pro vedení odvolacího řízení či řízení o stížnosti a pro rozhodnutí o odvolání či o stížnosti dle InfZ, nýbrž postačuje vymezení již existujícího nadřízeného orgánu zvláštním zákonem, jako tomu je v předmětném případě. Tento výklad vychází z pojetí, podle něhož je **ustanovení § 20 odst. 5 InfZ** zakládající příslušnost Úřadu jako nadřízeného orgánu pro odvolací řízení a pro řízení o stížnosti v režimu InfZ zbytkovou kategorií pro případy povinných subjektů, u nichž příslušný nadřízený orgán skutečně nelze určit dle kritérií § 178 správního řádu, nikoliv z pojetí, podle něhož by byl Úřad nadřízeným orgánem fakticky pro určité *informace* kteréhokoli povinného subjektu, k nimž se stávající nadřízené orgány gesčně nehlásí. Tento přístup by ještě více rozšířil okruh sporných otázek ve většině řízení, zcela proti smyslu myšlenky rychlosti a efektivity postupů podle InfZ. Nutno zdůraznit, že v důsledku uvedeného paradoxně již dnes relativně největší zátěž Úřadu při faktickém rozhodování tvoří řešení procesních otázek (v důsledku mezer v aplikovaném právu i v důsledku příznačně živelných novelizací), nikoliv otázky hmotného práva či dokonce kultivace a sjednocování výkladové a aplikační praxe.

Z výše uvedeného vyplývá, že věcně příslušným nadřízeným orgánem škol a školských zařízení v režimu InfZ by měl být na základě § 178 odst. 1 správního řádu krajský úřad.

Nedávný kompetenční rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2022, č. j. Komp 3/2021-26, nelze dle Úřadu vykládat tak, že by závěr o absenci podmínek vyžadovaných ustanovením § 178 správního řádu bylo možno na příspěvkové organizace aplikovat plošně, toliko na základě právní formy. Takový předpoklad daný rozsudek neobsahuje ani implicitně. Komplementárně (a nerozporně) k tomu dle Úřadu nadále platí závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 6. 12. 2018, č. j. 7 As 235/2018-35, které jsou dovozené z ustanovení § 2 odst. 3 a § 143 odst. 1 školského zákona. Škola, jež je příspěvkovou organizací, totiž nevykonává vrchnostenskou správu pouze v řízení vedeném podle InfZ, nýbrž i v režimu správního řádu dle jednotlivých ustanovení školského zákona.

K tomu se sluší podotknout, že v této logice teprve subsidiárně nastupuje dle názoru Úřadu kritérium užití Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 7 As 235/2018-35, a to kritérium „pověření výkonem veřejné moci“. V dané věci (skutkový a právní případ školy) nicméně výklad provedený Úřadem a Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 7 As 235/2018-35 **vede ke stejnému výsledku**, liší se toliko v právní argumentaci.

U některých příspěvkových organizací nepochybně dochází k výkonu veřejné (vrchnostenské) správy jako vlastní samostatné činnosti (zpravidla spojené s jejich primárním účelem), a to vedle pouhého poskytování informací dle InfZ, kdežto u jiných příspěvkových organizací je poskytování informací skutečně jedinou kompetencí z oblasti veřejné správy. Z tohoto pohledu jsou specifickými příspěvkovými organizacemi právě školy a školská zařízení, neboť ty byly výkonem veřejné správy pověřeny, respektive výkon veřejné správy v oblasti školství na ně byl přenesen podle ustanovení § 2 odst. 3 školského zákona.

Vzhledem k výše uvedenému je Úřad přesvědčen, že v předmětné věci jsou naplněna kritéria § 178 správního řádu určující věcně příslušný nadřízený orgán povinného subjektu, a proto není důvod postupovat dle § 20 odst. 5 InfZ a dovozovat z něj věcnou příslušnost Úřadu.

Význam úvah Nejvyššího správního soudu nelze přehlížet ještě v dalším ohledu. Z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), plyne povinnost členských států pověřit monitorováním uplatňování obecného nařízení s cílem chránit základní práva a svobody fyzických osob v souvislosti se zpracováním jejich osobních údajů dozorový úřad (čl. 51). V podmínkách České republiky je jím Úřad pro ochranu osobních údajů. Dozor v uvedené oblasti je jeho hlavním a primárním úkolem, přičemž za tím účelem je Úřadu uložena řada úkolů (čl. 57) a jsou mu svěřeny rozsáhlé pravomoci (čl. 58). V tomto kontextu obecné nařízení o ochraně osobních údajů výslovně stanoví, že každý dozorový úřad jedná při plnění úkolů a při výkonu svých pravomocí podle tohoto nařízení zcela nezávisle a za tím účelem ukládá členským státům povinnost zajistit, aby byl každý dozorový úřad vybaven lidskými, technickými a finančními zdroji, prostorami a infrastrukturou, které bude potřebovat pro účinné plnění svých úkolů a výkon svých pravomocí, včetně úkolů a pravomocí, jež je třeba plnit v rámci vzájemné pomoci, spolupráce a účasti ve sboru (čl. 52). Lze na tomto místě vyslovit obavu, zda aktuální dynamika judikatury, která tenduje k rozšiřování spektra původně stanovených povinností a úkolů Úřadu v souvislosti InfZ, nově včetně aktuální otázky procesního nástupnictví v (budoucích) soudních řízeních (viz kasační stížnost podanou k sp. zn. 9 As 117/2023), již nepředstavuje riziko pro nezávislost Úřadu při výkonu jeho primárních kompetencí. Jinými slovy řečeno, zda judikatorní trend nevyústí v přetížení Úřadu původně okrajovou agendou.

Přitom nelze hovořit o tom, že by se jednalo v materiálním smyslu o rozhodnutí či dokonce záměr zákonodárce. Nelze totiž přehlédnout právě *pozdější* a patrně dosud neukončený vývoj judikatury. Legislativní změna v § 20 odst. 5 InfZ měla fakticky znamenat přechod do podřízenosti Úřadu právě jen těch povinných subjektů, které do té doby rozhodovaly o odvolání osobou stojící v čele (tato jevová stránka věci byla praktickým kontrolním

kritériem). Odhady v době schvalování zákona se pohybovaly v řádu stovek povinných subjektů nově přímo podřízených Úřadu. Dílem vlivem judikatury, která je nucena (nikoliv vlastní vinou) teprve po 20 letech účinnosti InfZ řešit základní systémové otázky, dílem z důvodu navazujících spontánních změn praxe, lze již nyní hovořit o dramaticky vyšších počtech. Co do nyní diskutované právní formy „příspěvkových organizací“ eviduje k dnešnímu dni informační systém ARES 10.764 subjektů. Z toho odhadem cca 8.000 plní funkci škol a školských zařízení (nelze ztotožňovat počet škol a počet příspěvkových organizací, neboť jedna organizace může plnit funkci více škol a školských zařízení). Nejpozději po rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. Komp 3/2021-26 je zřejmé, že již nyní cca 2.500 příspěvkových organizací spadá do podřízenosti Úřadu, neboť se u nich nepředpokládá výkon vrchnostenské správy (nelze nyní určit eventuální výjimky, neboť o určení nadřízeného orgánu rozhoduje Úřad *ad hoc* s nápadem odvolání). Jedná se například o činnosti majetkové a technické správy či o činnost zdravotnických zařízení. Aktuální judikatorní závěry nejsou věcně překvapivé (a už vůbec ne nesprávné) samy o sobě, nýbrž jsou nečekané s ohledem na časový aspekt, neboť zákonodárce v roce 2019, jak se Úřad domnívá, předpokládal, že jinak roztříštěná praxe aplikace InfZ je alespoň po procesní stránce ustálena natolik, že lze činit kvantitativní odhady a z nich odvodit odpovídající institucionální design zastřešujícího orgánu (Úřadu). Namísto toho počet podřízených povinných subjektů narůstá (i z důvodu legislativních změn – například rozšíření o veřejné podniky), ačkoliv rozhodování podle § 20 odst. 5 InfZ mělo být toliko doplňkem ke sjednocování praxe prostřednictvím přezkumného řízení, jež je nyní druhoinstanční rozhodovací činností zcela zastíněno. **Nutno zdůraznit, že uvedené se nepředkládá jako „námitka“ nedostatečného rozpočtového zabezpečení, což je pochopitelně otázka v diskreci vlády, a nepochybně nemá vliv na výklad práva v řízení před Nejvyšším správním soudem, nýbrž jako námitka absence celkového institucionálního a procesního rámce, který by umožňoval pojmout skokovou koncentraci vyřizování opravných prostředků vůči nejméně 12.000 povinných subjektů u jednoho úřadu.** Pouhé (případné) parametrické zvyšování počtu úředních osob má toliko omezený potenciál obsáhnout danou agendu v nynějších třech správních stupních (odvolací, nečinnostní a přezkumné) bez pravidelného řešení podjatosti úředních osob, v krátkých lhůtách stanovených zákonem a s aktuálním důrazem zákonodárce na přímou odpovědnost nadřízeného orgánu za vydávání informačního příkazu jako pravidelné formy rozhodování při faktickém znásobení procesních úkonů v odvolacím řízení (§ 16 odst. 4 a 5 InfZ ve znění účinném od 1. 1. 2023). Ustanovení § 16 odst. 5 InfZ dokonce umožňuje podání rozkladu proti informačnímu příkazu vydanému v přezkumném řízení, což nutně vytváří další stupeň rozhodování. V krajním případě se tak k jedné žádosti patrně povede před Úřadem odvolací řízení, první stupeň přezkumného řízení, druhý stupeň přezkumného řízení, a bude-li v něm vydán informační příkaz, nakonec řízení o odvolání proti němu, tedy řízení ve čtyřech stupních z pěti celkových. To navíc za situace, kdy Úřad není gestorem InfZ ve smyslu zákona č. 2/1969 Sb., a nemá tak možnost ovlivňovat praxi metodicky či legislativně.

Objektivní nepřipravenost procesního rámce nutně musí ovlivňovat jeho výklad, aby vůbec mohl sloužit k účinnému uplatňování veřejného subjektivního práva. Jinými slovy řečeno, legislativní vývoj procesního práva InfZ jde opačným směrem, a to k vynucení vyšší flexibility nadřízených orgánů. Tímto výkladem se Úřad snaží předejít jistému dostředivému efektu,

kdy by výklad práva byl usměrňován přesvědčením, že v případě pochybností o obsahu právní úpravy je určení Úřadu jako nadřízeného orgánu podle InfZ samozřejmým a zákonodárcem zamýšleným řešením.

III.

S ohledem na výše uvedené Úřad navrhuje, aby Nejvyšší správní soud žalobcovu kompetenční žalobu z důvodu nenaplnění podmínek § 97 s. ř. s. jako nepřípustnou odmítl.

Mgr. Jiří Kaucký
předseda
(podepsáno elektronicky)